

opusdei.org

Ako Cirkev chce byť posluhovaná: povolanie do Opus Dei diecézneho kňaza

V srdci kňaza bije hlboká túžba po vernosti Bohu a službe druhým. Tí, ktorí objavlia svoje povolanie žiť duchom Opus Dei, nachádzajú v Kňazskej spoločnosti Svätého Kríža pomoc na ceste k svätosti, v plnom spojení so svojím biskupom a presbytériom.

01.08.2025

Natanael znamená „dar Boží“. Tento apoštol vystupuje iba v jednej evanjeliovej scéne: v tej, kde mu jeho priateľ Filip hovorí, že práve našiel Mesiáša. Obaja sa potom priblížia k Ježišovi a ten nečakane nahlas vyhlási: „Hľa, pravý Izraelita, v ktorom niet lesti“ (Jn 1,47).

Prekvapenie z týchto slov muselo byť veľké, čo vedie Natanaela k udivenej otázke: „Odkiaľ ma poznáš?“ (Jn 1,48). Možno sa už predtým stretli a on si na to nespomína? Ale odkiaľ prichádza toto vyhlásenie, vyslovené, akoby ho poznal celý život, akoby poznal aj tie najhlbšie vnútorné pohnútky? Vtedy Ježiš vytiahne svoj rozhodujúci tromf: „Videl som ťa prv, ako ťa Filip zavolať, keď si bol pod figovníkom“ (Jn 1,48).

Nevieme presne, čo Natanael pochopil pri týchto slovách, ale okamžite sa Ježišovi podriadil: „Rabbi, ty si Boží Syn, ty si Kráľ Izraela“ (Jn 1,49). Pán vedel, že stojí pri prvých krokoch Natanaelovho apoštolského života, pri prvom zapálení pre poslanie, ktoré bude trvať celý jeho život. Preto mu už vopred ukazuje budúcnosť plnú ovocia: „Uvidíš väčšie veci“ (Jn 1,50). To je skúsenosť každého povolania. A to isté sa deje aj s niektorými diecéznymi kňazmi, ktorí pocítia povolanie stať sa súčasťou Opus Dei: Ježiš im znova daruje pomoc a poslanie, aby „slúžili Cirkvi tak, ako si ona želá byť slúžená“. Títo kňazi boli povolaní tam, kde práve boli – pod svojím figovníkom. Tam, vo svojej profesii, vo svojej službe, sa cítili – ako Natanael – milovaní a znovu povolaní Majstrom.

Keď títo kňazi odpovedajú na toto povolanie, stávajú sa členmi

Kňazskej spoločnosti Svätého Kríža, čo je združenie kléru, ktoré je vnútorne spojené s Prelatúrou Opus Dei – ako bude vysvetlené ďalej. Táto právna forma im umožňuje nielen zachovať si neporušený synovský vzťah k svojmu diecéznemu biskupovi, ako aj kňazské bratstvo s ostatnými členmi svojho presbytéria, ale ho aj posilniť. Slovanmi svätého Josemaríu: diecézny kňaz, ktorý je povolaný do Opus Dei, „nemení ani neopúšťa nijakým spôsobom svoje diecézne povolanie — oddanosť službe miestnej Cirkvi, do ktorej je inkardinovaný, plnú závislosť od svojho vlastného ordinára, svetskú spiritualitu, jednotu s ostatnými kňazmi atď. —, ale naopak, zaväzuje sa žiť toto povolanie naplno, pretože vie, že svätosť má hľadať práve v samotnom výkone svojich kňazských povinností ako diecézny kňaz“. Jeho povolanie do Diela ho teda zaväzuje „neopustiť vlastný diecézny stav, ale

naopak, žiť ho vždy s väčšou láskou k Bohu“.

Láska sv. Josemaríu voči kňazom

V apríli 1941 bol svätý Josemaría pozvaný, aby viedol duchovné cvičenia pre diecéznych kňazov. V tých istých dňoch však jeho matka ochorela na zápal pľúc. Situácia sa nezdala byť vážna, a tak sa zakladateľ Opus Dei rozhodol pokračovať v plánovanej činnosti, kde ho očakávalo asi päťdesiat kňazov. O niekoľko rokov neskôr opísal túto udalosť takto: „Nechal som matku veľmi chorú v Madride, aby som odišiel do Lérídy viesť duchovné cvičenia pre diecéznych kňazov. Nevedel som, aké to je vážne, lebo lekári si nemysleli, že jej smrť je bezprostredná alebo že by sa nemohla uzdraviť. 'Obetuj svoje bolesti za túto prácu, ktorú idem robiť,' povedal som matke pri

rozlúčke. Prikývla, hoci si neodpustila tichú poznámku: ,tento môj syn!' Už v seminári v Léríde, kde sa kňazi zúčastňovali na duchovných cvičeniach, som šiel k svätostánku: ,Pane, postaraj sa o moju matku, keďže sa ja starám o tvojich kňazov.' V polovici cvičení, na poludnie, som mal duchovnú prednášku: hovoril som o nadprirodzenej úlohe, o neporovnateľnom poslaní, ktoré má matka po boku svojho kňaza-syna. Keď som skončil, chcel som chvíľu zotrvať v tichu v kaplnke. Takmer okamžite prišiel apoštolský administrátor, ktorý sa tiež zúčastňoval na duchovných cvičeniach, s bledou tvárou a povedal mi: don Álvaro vám volá. ,Otče, stará mama zomrela,' počul som Álvara. (...) Odvtedy si vždy myslím, že Pán odo mňa chcel túto obeť ako vonkajší prejav mojej lásky k diecéznym kňazom, a že moja matka zvlášť naďalej oroduje za túto prácu.“

Strata matky počas toho, ako sa venoval tej skupine ľudí, bola znamením, ktoré si svätý Josemaría niesol celý život ako podnet k svojej láske k diecéznym kňazom a k svojej starostlivosti o svätosť tých, ktorí sú pastiermi Božieho ľudu. Menej ako dva roky po tých duchovných cvičeniach, vo februári 1943, svätý Josemaría „pochopil, že Boh od neho žiada založenie diela, ktoré mu umožní mať vlastných kňazov. Spočívalo to vo vytvorení kňazského združenia, spojeného s Opus Dei, ktoré bude pozostávať z presbyterov pochádzajúcich z laikov Diela.“ Preto koncom štyridsiatych rokov, keď už mal kňazov na zabezpečenie pastoračných aktivít Opus Dei, sa zakladateľ v modlitbe rozhodol pre veľmi bolestný krok: uvažoval, že opustí Dielo, aby sa úplne venoval sprevádzaniu diecéznych kňazov. No to nebol Boží plán: čoskoro, v roku 1950, pochopil definitívne, že títo kňazi môžu tiež patriť do Kňazskej

spoločnosti Svätého Kríža, bez toho, aby to akokoľvek narušilo ich príslušnosť k diecéziam. „Náš Pán Boh – hovoril svätý Josemaría – vo svojej nekonečnej добрôte chcel dať riešenie vnútri nášho Opus Dei, bez potreby zakladať novú duchovnú rodinu: nikdy neprestanem ďakovať za túto Prozreteľnosť.“

Ak sa vrátíme k evanjeliovej scéne zo začiatku, keď Ježiš opisuje „väčšie veci“, ktoré Natanael uvidí, hovorí o „otvorenom nebi“ a o tom, ako „anjeli Boží budú vystupovať a zostupovať na Syna človeka“ (Jn 1,51). Dňa 2. októbra 1928, na sviatok svätých anjelov strážcov, keď svätý Josemaría založil Opus Dei na základe Božieho vnuknutia, boli tam prítomní aj diecézni kňazi, spolu s mnohými obyčajnými ľuďmi rôzneho pôvodu a povolania. „Vy patríte do Opus Dei tak ako ja,“ hovoril zakladateľ tým, ktorí tvorili Kňazskú spoločnosť Svätého Kríža. V istom

zmysle, v ten deň svätý Josemaría predvídal tie „väčšie veci“, ku ktorým nás pozýva každé povolanie.

Pohnutý Bohom, horlivo túžil starať sa o svojich bratov diecéznych kňazov a sprostredkovať im tiež posolstvo všeobecného povolania k svätosti uprostred sveta, prostredníctvom ich pastoračnej práce a ostatných bežných okolností. Títo kňazi boli – ako každý, kto je povolaný do Opus Dei – ďalším „Božím darom“.

Viac zjednotení s biskupom a svojimi bratmi v kňazstve

Povolanie do Diela nie je oddelené od kňazského povolania prijatého pred rokmi, ale dopĺňa ho, povzbudzuje a usmerňuje. Zahŕňa „úplnú a trvalú disponibilitu hľadať svätosť v súlade s duchom Opus Dei“, čo sa konkrétne prejavuje v „úsilí čo najdokonalejšie plniť pastoračné úlohy zverené vlastným biskupom, s vedomím, že

každý sa bude za ich plnenie zodpovedať výlučne miestnemu ordinárovi“.

Kňazi inkardinovaní v diecézach, ktorí sa cítia Bohom povolaní patriť do Opus Dei, môžu byť pridružení alebo supernumerári Kňazskej spoločnosti Svätého Kríža, podľa ich disponibilít, aby aj oni mohli sprevádzať svojich bratov kňazov. V oboch prípadoch, ako ovocie posilnenia, ktoré povolanie do Opus Dei prináša ich predchádzajúcemu krstu a kňazskému povolaniu, sa nijako neodlišujú od svojich bratov a zo všetkých síl sa usilujú žiť naplno jednotu presbytéria, spojení so svojou hlavou – biskupom – uskutočňujúc vo svojom živote heslo ranej Cirkvi: „Nihil sine episcopo“ – nič bez biskupa. Toto spoločenstvo ich vedie k tomu, aby žili bratskú lásku k ostatným členom svojho presbytéria a úplne sa vyhybali akémukoľvek náznaku rozdelenia,

podporujúc čo najväčšiu jednotu medzi všetkými kňazmi. Starajú sa o ostatných kňazov svojho presbytéria a cítia sa nimi sprevádzaní, radujúc sa z daru týchto bratov. Ako hovorí pápež František: „Bratstvo znamená vedome sa rozhodnúť byť svätý spolu s inými, nie osamote; svätý spolu s druhými.“

Prelát Opus Dei hovoril diecéznym kňazom, ktorí sú súčasťou Kňazskej spoločnosti Svätého Kríža: „Vašou osobitnou úlohou je podpora kňazských povolaní, a ste povolaní byť kvasom jednoty s biskupmi a bratstva vnútri presbytéria vašej diecézy.“ Práve tam, pod svojím figovníkom, ich Boh požehnáva a robí plodnými. Práve tam, spolu so svojimi bratmi kňazmi, sa stávajú svätými. Práve tam, vo vernom plnení diecéznych úloh, nachádzajú Boha. A práve tam naplňajú otcovskú radu svätého Josemaríu: „Usilujte sa byť si navzájom nablízku aj po

ľudskej stránke. Majte srdce z mäsa, pretože z mäsa je aj srdce, ktorým milujeme Ježiša, Otca i Ducha Svätého. Ak vidíte niektorého z vašich bratov v ťažkostiach, choďte za ním, nečakajte, kým vás zavolá!“ Pretože každý brat-kňaz má svoj figovník a potrebuje vedieť, že nie je sám.

Ak svätý Josemaría hovoril, že Opus Dei prišlo slúžiť Cirkvi tak, ako chce byť slúžená, potom sa to uskutočňuje najmä v diecéznych kňazoch, ktorí objavia svoje povolanie do Opus Dei. Cirkev, podľa gréckeho pôvodného slova *ekklesía*, označuje zhromaždenie, spoločenstvo osôb. A práve to spôsobuje semeno Opus Dei v nich: posilňuje ich spoločenstvo s Bohom, vďaka sprevádzaniu zo strany rodiny Diela, aby každý kňaz, na svojom mieste, posilňoval spoločenstvo so svojím biskupom, so svojimi bratmi kňazmi v diecéze a so všetkými veriacimi.

César Izquierdo y Diego
Zalbidea

Photo: Karl Raymund Catabas -
Unsplash

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/ako-cirkev-chce-byt-
posluhovana-povolanie-do-opus-dei-
diecezneho-knaza/](https://opusdei.org/sk-sk/article/ako-cirkev-chce-byt-posluhovana-povolanie-do-opus-dei-diecezneho-knaza/) (22.03.2026)